

STRAHKO

*PREPROSTE
BESEDE*

Šolsko leto 1996/97

števila 1

II 22403

02015/9420

PREPROSTE BESEDE

Glasilo Osnovne šole dr. Pavla Lunačka
Šentrupert

Petra Vrabc: STRAHKO

STRAHKU NA POT

Strahko je moj izmišljeni prijatelj, ki me vsepovsod spremlja. To pa še ni vse. Marsikatera deklica, kot sem jaz, si želi delati mnogo stvari, ki se za dekleta ne spodobijo. Želim si, na primer, da bi lahko imela razmetano sobo, da bi lahko razgrajala, se nenavadno oblačila, nagajala in se celo pretepala. Strahka, da bi počela, kar bi hotela. Včasih si celo zaželim, da bi bila fant ali pa duh. Vse stvari, ki jih ne morem početi, lahko počne Strahko. Njega nihče ne more okregati, pa še vse opravi v moji domišljiji, da za to nihče ne izve. Strahko se je torej rodil iz mojih želja. Strahko pa mi tudi pomaga. Ko sem bila še majhna, sem se bala vsake stvari. Mogočni Škrljevski grad mi je buril domišljijo. Še sedaj, če se ponoči zunaj sprehajam, če sem sama doma ali sem v gozdu, me je strah. Vedno kaj zaškripa, zašumi ali počí za mano. Skoraj vsakič, ko se je to zgodilo, sem mislila, da je nekdo v moji bližini, da mi nekaj groznega hoče narediti. Ta strah sedaj vedno prepodi Strahko. Vsakič, ko me kaj prestraši, si mislim: "Presneti Strahko!"

Tako je Strahko vedno zraven mene in ni me več strah, pa še velike in drzne želje se mi uresničujejo. Nastale so zanimive prigode s Strahkom. Seveda pa je Strahko tudi meni nagajal - in to velikokrat; vendar se vedno znova pobotava, kot se spodobi za najboljša prijatelja. Veliko užitkov ob branju dogodivščin s Strahkom Strašnikom!

STRAHKO SE PREDSTAVI

"Joj, kako je vse dolgočasno in pusto!" sem tisto popoldne tarnala. Kot da bi se zbudila iz sanj, sem vzkliknila: "Saj res! Danes bi lahko poklicala duha!"

Na velik kos papirja sem poskušala duha narisati. Veliko listov sem vrgla stran, preden mi je bila slika všeč. Zraven duhca sem napisala ime: STRAHKO.

Strahka sem prvič uporabila v šoli pri likovni vzgoji. V stripu je igral glavno vlogo. Ta Strahko, ki sem ga tedaj narisala, pa ni imel take vloge kot ta, ki sem ga narisala na poseben list.

Ta Strahko je Casperjev sorodnik.

Ko sem risbo končala, sem s posebnim okroglim kozarcem priklicala duha. Duh je prišel in se vselil v risbo Strahka. Ta duh je postal Strahko, moj prijatelj. Strahko se mi je predstavil: "Živio! Hvala, ker si me poklicala. Ravno mama me je hotela natepsti. Hm! Vidim, da si mi uredila lep prostor. Kam boš pa obesila ta list oziroma moj novi dom?"

List sem obesila na omaro. S Strahkom sva se še veliko pogovarjala. Novi prijatelj mi je bil všeč. Kmalu pa sem ugotovila, zakaj ga je hotela mama natepsti - odkrila sem tudi njegovo slabo stran. Oh, kakšen porednež je!

STRAHKOVE SLABE STRANI

Prvi dan s Strahkom je lepo minil. Nastopila pa je noč. Z njo pa Strahkove navade. Vsak duh ponoči straši. Pa tudi Strahko tako rad nagaja. Strahku sem zaželela lahko noč. Potem sem zlezla v posteljo in zaspala. Opolnoči pa zaslišim: "Auuuuuuu! Buuuuuuuu! Jaz sem strah! Buuuuuuuu!" Uh, kako sem se prestrašila, celo noč nisem spala!

Naslednje jutro pa sem Strahka okarala. On pa se je čisto nedolžnega naredil.

Nič ni hotel priznati! Ves čas se je le izgovarjal.

Jezna se z njim nisem hotela pogovarjati.

Tako sem ugotovila dva koščka njegove slabe strani:

- zelo rad straši ljudi,
- povrh vsega pa je še hinavski in lažniv.

STRAHKO - ZAPORNIK

Strahko me ponoči zelo rad straši. To pa meni seveda sploh ni všeč. Odločila sem se, da bom ukrepala. Za Strahka sem naredila kletko. Zaprla sem ga vanjo. Hi, hi, hi! Zvečer sem šla brez skrbi spat. A glej! Še vedno me je strašil! A kar je najhuje, še dvakrat bolj strašno in glasno me je strašil kot prej. Videla sem veliko prikazni. Zjutraj pa sem opazila, da kletka ni poškodovana. Strahko se je delal čisto nedolžnega. Udarila sem se po glavi in rekla: "Seveda, duhovi lahko zlezejo skozi ključavnico, zid in tudi skozi kletko!" Naslednjo noč sem Strahka izpustila. Sedaj me je manj strašil. Kletko sem vrgla stran. Če imate tudi vi doma duha, ga ne zapirajte v kletko, ker se boste ponoči hudo kesali.

STRAHKO ME POVABI NA PUSTOLOVŠČINO

Zaradi "vsakonočnega" strašenja sem bila na Strahka zelo huda.

On pa mi je obljubil, da bova skupaj strašila. Neke noči je s svoje poličke vzel štiri stekleničke:

- za hudobnost,
- proti prestrašenosti,
- za nevidnost,
- za neslišnost.

Iz vsake stekleničke sem spila požirek. Napitki so bili grenki in so smrdeli po gnojnici. S Strahkom sem odšla na plano.

Videla sem tatove; stopila sem k njim in zavpila, kakor to naredi Strahko: "Buuuuuuu!"

"Na pomoč! Duhovi! Bežimo, bratca!" je zavpil v smrtnem strahu eden od tatov. Medtem ko so tatovi bežali, sva se midva s Strahkom na vso moč režala, da naju je že trebuh bolel.

Kasneje sva prestrašila še policaja, ki je ljudi tako "obiral", da je vsakemu dodelil kazen. Prestrašila sva tudi pijanca in otroka, ki ni hotel narediti domače naloge...

Še mnoge sva prestrašila. Ko sva se že vrnila in sem ležala v postelji, sem si zamislila: "Še veliko otrok, ki ne pomagajo in ne delajo nalog ter se ne učijo, bi morala prestrašiti. Tudi nekaj mojih sošolcev in sošolk. Ampak zato bova imela s Strahkom še veliko priložnosti!"

STRAHKOVA PRVA LJUBEZEN

Strahko je neko noč po naključju srečal lepo duhko Hudobko. Takoj sta se zaljubila. Strahka po ves dan ni bilo. Le ponoči me je še strašil. Zanj sem nakupovala lepa darila, da bi jih lahko dal Hudobki.

Hudobka se mi ni zdela lepa. Bila je skopušna, hudobna, sebična in tako grdo me je gledala! Dozdevalo se mi je, da na Zemljo ni prišla le po golem naključju. Strahko se mi je ob tej moji pripombi le smejal. Kmalu sem začutila, da bo Strahko odšel v "svoj svet", s Hudobko, seveda. Hudobka ga je lepo prosila in se mu prilizovala, samo da bi odšel z njo.

Strahko ni hotel iti. Izgovarjal se je, da sem jaz njegova najljubša prijateljica in da sem njegova lastnica. Hudobka je jezna odšla. Po njenem odhodu pa mi je Strahko zaupal: "Veš, vedel sem, da me vara. Videl sem jo z drugimi duhovi. Dobro, da je odšla."

S STRAHKOM V ŠKRLJEVSKEM GRADU

Strahko je zelo pogosto odhajal od hiše. Ne le ponoči, ampak tudi podnevi. Mislila sem, da je spet kakšna od njegovih ljubezni, zato sem se odločila, da ga bom zasledovala. Najprej je šel v grad. Škrljevski grad je ena izmed najlepših turističnih točk v vasi Škrljevo. Od gradu do mojega doma je le nekaj korakov. Strahko je šel v najvišje nadstropje. Tam je stopil na eno od opek. Odprl je vhod v skrivni hodnik. Nekaj časa je hodil po rovu, jaz pa sem ga radovedno zasledovala. Po rovu je prišel v sobo. Tam so kegljali okostnjaki in mrličji in duhovi ter teta Smrt s koso. Kegljali so s kostmi in z mrtvaškimi glavami - lobanjami. Potem pa so še kartali. Teta Smrt je zapravila svojo koso.

Tedaj pa me je eden od mrličev zavohal. Odkrili so me in me ujeli. Strahko me je rešil z besedami: "Tam so odšli! Videl sem še nekaj drugih ljudi! Ujeti jih morate! Jaz bom tole čuval!" Vsi so stekli po rovu. Strahko me je osvobodil in pobegnila sva iz gradu. "Bodi vesela, da sem te rešil! To so bili moji krvoločni prijatelji. Če ne bi bilo mene, bi te kar surovo pojedli! Hudo mi bodo zamerili, zato se ne bom v ta grad več vračal! Tudi zate bi bilo zelo priporočljivo, da ne bi šla več na grad!" In tako že dolgo nisem šla na grad.

Strahku pa se še sedaj zahvaljujem, ker me je rešil, saj se je s tem odpovedal svojemu krvoločnemu društvu.

STRAHKO ČARA

Strahko je imel lepo knjigo. Z njo je čaral! Začaral je, da je zapadel sneg, da smo za dva dni izgubili elektriko. Začaral si je velik kup sladkarij. Meni pa je pričaral in odčaral robove. Nekoč pa sem mu knjigo ukradla. Hotela sem ga poboljšati, pa sem rekla čarobne besede: "Bika-baka, zim-zam!" Strahka sem spremenila v mravljo. Potem sem ga pa po vsej sobi iskala. Hotela sem ga povečati, pa sem rekla: "Bing-bang, duka-daka!" Spremenila sem ga v slona. Brž sem rekla: "Suka-sika, mika-dika!" Spet je postal navaden duh - Strahko. Vzel mi je čarobno knjigo in me spremenil v žabo. Čez nekaj časa pa sva se le pobotala. Spremenil me je v navadno Petro in knjigo dobro skrnil. Zadnji čas, drugače bi te čarovnije predaleč šle.

VRAGOLIJE V SNEGU

Nekega hladnega popoldneva nisva s Strahkom imela kaj ušpičiti, ker sva bila sama doma. Enoglasno sva se odločila, da bova prosti čas preživela zunaj v snegu. Najprej sva se sankala. Strahko je s svojo čarovnijo poskrbel, da sem pred sabo videla veliko strmino, čeprav je bil hrib položen. Strahko se je sankanja kmalu naveličal. Hotel je narediti snežaka. Odločila sva se, da narediva snežaka v obliki kamele. Strahko je bil v tem pravi mojster. Ves čas mi je razlagal, kako se naredi snežak, čeprav sem to na pamet vedela. Naredila sva dvogrbo kamelo. Zelo je bila lepa. Pozabila sem, da je iz snega, pa sem kar sedla nanjo. Kamela se je seveda podrla. Strahko je bil jezen. Opravičila sem se mu in mu predlagala, da narediva snežen iglu. Tudi ta je bil kmalu končan. Zlezla sem v iglu in po nerodnosti z glavo trčila v "strop" igluja. Strahko se je tako razjezil, saj je bil iglu podrt. Pograbil je kepo in jo zagnal vame. Moram priznati, da je dobro meril. Vrnila sem mu, a je izginil in kepa je šinila mimo njega. Tako me je le Strahko vedno zadel, jaz pa njega nikoli. Ko sva se naveličala kepanja, sva obsedela v snegu. Bila sem zelo premočena. Odšla sva v hišo, kjer sem se preoblekla. Ves naslednji teden sem bila bolna, tako da sva se s Strahkom še bolj dolgočasila.

V STRAHKOVEM SVETU

Nekoč me je Strahko povabil še k sebi domov. Obljubil mi je, da mi bo tam vse razkazal. Dal mi je različne napitke, da sem postala duhka in mi dal ime: Dobrinka. Le zamižala sva in si zaželela, da bi bila v Duhko mestu. Strahkova rojstna hiša je bila z vseh strani zazidana. Ni imela ne oken ne vrat. Spoznala sem Strahkove starše Lepo in Miša, pa tudi njegovega brata, njegovo ime: Nihče. Strahko mi je pokazal, kako pri njih jedo: pogledaš hrano in jo s pogledom poješ. Tako se še kar nasitiš. Duhovi jedo tako zato, ker so brez zob. Cel dan sem se družila z družino Strašnik, tako so se namreč pisali. Zvečer pa je vsak duh povedal, kako je umrl in pričel v Duhko mestu. Strahko mi je skrivoma šepnil, da so na naši Zemlji imeli drugačna imena in da so najprej umrli starši, potem pa še on in njegov brat. Strahku je bilo popred ime Leon. Mati in oče Strašnik sta pripovedovala, kako sta umrla v avionski nesreči. Strahku so najeli morilca, Nihče pa je umrl naravne smrti. Ko sem bila jaz na vrsti, je napitek, ki mi ga je dal Strahko, preden sva odšla, ponehal delovati. Kakšen preplah je bil v družini Strašnik. S Strahkom sva hitro izginila. Doma sva se vsemu smejala. Ta izlet je bil zelo duhoven.

ZIMSKE POČITNICE PRI DRUŽINI STRAŠNIK

Strahko je hotel moje zimske počitnice skupaj z menoj preživeti pri sebi doma, pri družini Strašnik. Privolila sem, saj sem vedela, da ima spet domotožje. Popila sem čudežni napoj, ki je bil grenak, gnusen in je spet imel okus po gnojnici. Spremenila sem se v duha - Dobrinko. Odšla sva v Duhko mesto. Starši niso bili preveč veseli, Strahkov brat Nihče pa se je zelo razveselil. Mama Lepa je spekla čokoladni kolač. Ko sva ga pojedla, pa sva nagajala. Vsak duh v Duhko mestu je bil ali spotaknjen ali pa sva ga obmetavala z blatom. Družina Strašnik je že kar petkrat okusila najine neslane šale. Vsi duhovi v Duhko mestu, pa tudi v bližnji in daljni okolici, so se zelo jezili. To, kar sva midva počela, je bilo tam strogo prepovedano. Duhovi so se lahko tako šalili le na Zemlji. Zaradi te kršitve so razjarjeni duhovi poklicali Duhko - policijo. Ha, s Strahkom sva s še večjim veseljem obmetavala duhove z blatom. Kasneje pa sva se lotila še policistov. Policisti so klicali okrepitev in ko velikemu številu duhov in njihovim policistom nisva bila več kos, sva nenadoma izgubila.

STRAHKO Z MANO V ŠOLI

Nekega dne si je Strahko zaželel oditi z mano v šolo. Rekla sem mu: "Lahko greš, če obljubiš, da ne boš ničesar zagodel." S težavo mi je obljubil. Odšla sva v šolo. Med potjo mi je govoril, kako mu je dolgčas, ker me ni doma, ko sem v šoli. Kmalu sva prišla v šolo. Prijateljice so me začudeno gledale, ko sem še pogovarjala s Strahkom, saj ga niso videle. Prvo šolsko uro je bil Strahko čisto priden. Naslednjo uro, uro zgodovine, pa je Strahko pozabil na obljubo. Morda ravno zato, ker sem bila vprašana. Mislila sem, da mi bo pomagal, a ravno nasprotno, Strahko mi je močno nagajal. Strogi profesor zgodovine me je vprašal: "Kakšen je grb Rimljanov?" Strahko mi je zatisnil usta in rekel: "Ne vem. Še nikdar nisem bila v Rimu. Sicer pa, zakaj to mene sprašujete? Zakaj pa ste profesor zgodovine, če pa o zgodovini nimate pojma!" Profesor se je zgrozil. Začela sem se opravičevati, toda na vsa vprašanja je Strahko odgovoril in to z brezumnimi odgovori. Razjezila sem se in začela Strahka tepsti. Sošolci so mislili, da maham po zraku, ker Strahka niso videli. Preplašeni Strahko se je umikal in šel skozi profesorja. Jaz pa sem zamahnila z roko in zadela profesorja. On pa me je "vrgel" iz razreda in mi v dnevnik napisal neopravičeno uro. S Strahkom sva sedela pred razredom. Strahko me je tolažil: "Saj si ga kar dobro mahnila. Sicer si je pa sam kriv!" Na Strahka sem bila zelo jezna. On pa je napravil načrt. Na skrivaj je zbrisal neopravičeno uro in enko ter napisal petko. Profesor ni nič opazil. Bila sem potolažena. Strahko pa mi vseeno ni nikdar več omenil, da mu je dolgčas ali da si želi z mano v šolo.

S STRAHKOM DO PETICE

Nekega lepega dne sva se s Strahkom ves čas igrala. Naslednji dan pa smo pisali preizkus znanja, na kar sem skoraj pozabila. To nesrečo sem zaupala Strahku. Strahko me je miril: "Saj boš od sošolke lahko prepisovala, sicer pa bom jaz vse uredil!" Naslednji dan je učiteljica razdelila vprašanja. Vsi so se lotili pisanja, le jaz sem gledala naokoli in nič napisala, ker pač nisem znala. Učiteljica je pristopila k meni in me ves čas gledala. Zaradi tega "nadzorovanja" nisem mogla prepisovati. Zadnjih deset minut sem že čisto obupala. Tedaj pa se je na rami učiteljice prikazal Strahko. V roki je držal učbenik predmeta, iz katerega smo takrat pisali. Lepo počasi mi je narekoval odgovore, jaz pa sem hitro pisala. Učiteljica, ki je ves čas vame gledala z debelimi očali in v moj list, se je na vso moč čudila. Pisala sem tako, kot da bi se naučila na pamet. Ko sem končala, še ni bilo odmora. Strahko se je še malo pošalil. Na učiteljičini rami je delal spake in učiteljico vlekel za ušesa in nos pa še kito ji je skuštral. Na vso moč sem se smejala, zato mi je učiteljica napisala minus, pa se vseeno na Strahka nisem nič jezila. Oddala sem list. Naslednji dan sem za to kontrolno nalogo dobila pet. Ker sem imela vse brez napake, mi je učiteljica zbrisala minus. Tako sva s Strahkom okrog prinesla učiteljico, ki me je imela že dolgo časa na "piki".

STRAHKOV IN MOJ PORTRET
IN "AVTOPORTRET"

Nekega dne je Strahko prišel k meni in mi naročil: "Nariši me!" Začudeno sem ga vprašala: "Zakaj? Poglej se v ogledalo, pa se boš videl!" "Ne, resnično mislim! Nariši me!" je ponovil. Spomnila sem se na knjigo Mali princ. On ni bil nikoli zadovoljen z risbo Backa. Morda pa se to ponovi pri Strahku. Vseeno sem vzela kos papirja in svinčnik. Začela sem risati, toda Strahko mi ni dal miru, ves čas se je spreminjal. Na koncu pa še ni bil zadovoljen z risbo. Razjezila sem se in mu rekla: "Strahko, pa ti nariši mene!" In Strahko je pograbil papir in svinčnik ter začel risati. Ves čas sem se nalašč premikala. Toda Strahko me ni niti gledal. Ko mi je sliko pokazal, me je skoraj zadela kap. Noge sem imela čapljine - tanke so bile kot zobotrebcji. Nos je bil tak kot koren - razvejan in na koncu je imel ostro konicico. Imela sem celo rep kače, pa kuščarjev trup in želvino glavo. Stekla sem k ogledalu in si oddahnila. Strahko pa je še kar naprej vpil: "Nariši me!" Svetovala sem mu: "Na list začaraj svojo podobol!" To je storil in bil ves vesel. Jaz pa sem se ves čas gledala v ogledalo. Tako je bil vsak od naju bolj zadovoljen, ko sva gledala vsak svoj "avtoportret", kajti risanje portreta ni bilo prav preveč posrečeno.

STRAHKO - DETEKTIV

Strahko je večkrat rad kradel. Potem pa je krajo prikril tako, da je bil detektiv. Nekoč je izginila čokolada. Strahko je vzel lupo in me vodil po sledi. Našla sva pohojeno travo - še sedaj se sprašujem, kako je lahko travo potlačil, saj duhovi lebdiijo v zraku. Tudi zlomljene veje in zdrobljeno listje sva našla. V snegu sva odkrila stopinje. Pošast, ki je ukradla čokolado, je imela le tri prste. Strahko mi je povedal: "To je Antiklataka. Pošast, ki je nora na čokolade. Ljudem in duhovom ni nevarna!" To je bila sakramensko dobra laž. V gozdu je Strahko "našel" čokolado. In ker jo je našel, jo je smel zaslužen pojesti. Čudno se mi je zdelo, zakaj ni Antiklataka pojedla čokolade, če je bila tako nora nanjo. Tako sem spoznala, da je to laž. Strahko se bo moral še dobro potruditi, če bo hotel, da mu bom še kdaj verjela, pa če je detektiv ali pa ne.

STRAHKOV LABORATORIJ

Nekoč je Strahko hotel, da grem z njim na zelo skrivnosten kraj. Šla sva na podstrešje naše hiše. Na podstrešju je bila sobica, ki je nisem še nikoli videla. Strahko se važno pohvali: "To sem naredil že takrat, ko si me poklicala v "vaš svet". Ampak to ni še nič. Boš videla, kaj je notri!" Odprla sem vrata in videla sem, da je v tej sobi še ena soba. Na vratih te sobe pa je pisalo: STRAHKOV LABORATORIJ. Hudomušno pogledam Strahka in mu rečem: "Da ni v tej sobi še ena soba!" Odprem vrata in na široko odprem svoja usta - od začudenja. V tej sobi je bil lepo opremljen laboratorij. Na policah so bile zložene v stekleničkah različne tekočine. Strahko mi je pokazal tudi poizkus. Ujel je muho, jo polil z rumeno tekočino in namesto muhe je tam stal slon. Vzela sem rdečo tekočino in jo hotela politi po slonu, da bi videla, kaj se bo zgodilo. Po nesreči sem se s to tekočino polila. Spremenila sem se v prah. Strahko je brž vzel še eno tekočino in jo polil po prahu. Sedaj se je vsak prah spremenil v Petro. V sobi je bilo milijon Peter. Strahko se je še dolgo mučil, da me je "spravil" v normalno Petro. V opravičilo mi je rekel: "Sama si si kriva! Zakaj pa vedno vtakneš prste vmes!?" Jezna sem odšla s podstrešja in dolgo nisem šla v laboratorij, čeprav me je močno mučila radovednost, da bi preverila, za kaj služijo še druge tekočine.

STRAHKOVI PRIJATELJI GOSTUJEJO PRI MENI

Nekega dne je bil moj mali prijatelj Strahko zelo tečen. Vprašala sem ga: "Kaj ti je?" Brž mi je odgovoril: "Dolgočasim se. Veš kaj, lahko bi priklicali moje najboljše prijatelje. Za en dan bi ostali pri nama." S tem sem se strinjala. Strahko mi je pokazal list papirja z imeni: Zlobna, Neznana, Nič, Nikoli, Neznani, Nikdo, Nevedni in Neumni. Strahko mi je naročil, naj pokličem vse te duhove - njegove prijatelje. Ustregla sem njegovi prošnji in kmalu je bilo pri nama vse polno duhov. Čez dan smo se zelo lepo imeli. Veliko smo si nagajali in se igrali. Ko pa je prišla noč, smo si zaželeli lahko noč in šli spat. Vendar jaz nisem spala. Vedela sem, kakšno navado imajo duhovi. Nisem se motila. Vsi duhovi so se v omari tiho prepirali. Niso me hoteli zbuditi, pa so zlezli v omaro. Prisluškovala sem. Ugotovila sem, da se prepirajo za to, kdo bo mene strašil. Postala sem čisto bleda. Hitro sem sestavila Duhko abecedo. Ko sem jo sestavila, je Zlobna predlagala: "Zakaj je vsi ne strašimo! Zelo bo zabavno!" S pomočjo abecede sem duhove vrnila na "njihov svet", še preden so prišli iz omare. Iz omare je pokukal Strahko in me vprašal: "Kaj si naredila?" Odgovorila sem mu: "Prisluškovala sem in slišala, da me hočete vsi strašiti. Tvoje prijatelje sem poslala na "njihov svet". Tisto noč sem mirno spala, čeprav je bil Strahko zelo jezen. Od takrat sem zelo vesela, da imam samo enega duhka v hiši.

STRAHKOV POBEG IN VRNITEV

Nekega dne je Strahko brez sledu izginil. Kot bi se v zemljo pogreznil. Povsod sem ga iskala. Na začetku sem mislila, da je šel na daljši sprehod. A kmalu sem ugotovila, da je pobegnil. Prvih pet dni sem bila nanj zelo jezna. Kovala sem načrt, da ga bom zaprla in mu v obraz zabrisala torto. Toda premislila sem si, ker bi bilo torte zares škoda. Naslednjih nekaj dni me je zelo skrbelo. Po čudežni "abecedi" sem ga klicala in na vse možne načine sem si prizadevala, da bi se vrnil. Tako me je skrbelo, da sem mislila, da so bile najine dogodivščine le lepe sanje. Čez kake tri tedne sem nanj čisto pozabila. Neke noči pa se je le vrnil in me po stari navadi spet hudo prestrašil. Ker sem nanj pozabila, se mi je dozdevalo, da me je obiskal sam vrag. Kmalu mi je dokazal, da je on. Škoda res, da nisem imela pri sebi torte. Hudo sem ga okarala. A še nekaj hujšega se je zgodilo. S seboj je tokrat pripeljal svoje "ostudne" ljubljence. A o tem drugič.

STRAHKOVI LJUBLJENCI

Ko se je Strahko vrnil s svojega pobega, je s sabo pripeljal svoje ljubljence. Pravzaprav teh živali nisem videla. Videla pa sem veliko torbo - najbrž je bila v njej hrana za živali - in pa ovratnico ter verigo. Strahko svoje torbe ni hotel odpreti, ker je trdil, da bi me zadela kap, če bi jo videla. Živali pa sem vseeno hotela videti, zato mi je Strahko dal čudežni napoj, ki mi je omogočal, da sem živali videla. Strahko je vse živali po vrsti predstavil. Bile so grozne in ostudne. Prva je bila krastača Ježka. Na hrbtu je imela veliko bodic. Naslednja žival je bila zelo čudna. Pravzaprav je bil to kupček dlak z imenom Kosmatinko. Na vrsti je bila kača z velikimi zobmi. Zobje so bili dolgi kar dva centimetra. Ime ji je bilo Zobka. Med ljubljenci je bil še pes. Bil je čisto navaden pes, le njegovo ime je bilo čudno: Črvak. Zanimalo me je, zakaj je psu tako ime in kaj je v torbi. Nekega jutra sem to tudi ugotovila. Zbudila sem se iz spanca. Strahka ni bilo. Tudi Črvaka ni bilo. Ostale živali so pridno spale. Odšla sem ven in kaj sem videla! Strahko je odprl svojo torbo in iz nje so kar lezli črvi in pijavke, ki jih je pes Črvak pridno jedel. Postalo mi je slabo. Čudežni napoj je ponehal in videla sem le Strahka, torbo in golazen - črve in pijavke. Strahku nisem nič povedala. Najbrž je to sam ugotovil, saj nisem več videla, kje so živali in sem včasih kar stopala po njih. Strahko je ljubljence kmalu odpeljal v svoj dom, ker je trdil, da mu je zmanjkalo hrane - črvov in pijavk. Sedaj več ne vem, če so živali še v hiši ali ne. Na žalost jih več ne vidim. Strahka pa za napoj ne bom več prosila.

STRAHKO POSTANE DOBER

Neke noči je mojega malega prijatelja Strahka "nosila" luna. To je bilo zelo čudno, saj ponoči duhovi ne spijo. Med hojo se je z glavo udaril ob omaro. Vstala sem in mu na glavo položila obkladek. Tako je bil že ponoči pravi "cirkus". Največja groza pa je bila zjutraj, ker je bil Strahko nadvse vljuden. To mi ni bilo všeč. Hotela sem ga "spreobrniti" v takega, kakršen je bil poprej: v malega nagajivega duhka. Ves čas sem mu nagajala in ga "dražila". Pripovedovala sem mu, kakšen je bil pred to nočjo. Strahko mi seveda ni verjel. Ko sem mu še najprej nagajala, me je grdo pogledal in mi rekel: "Zgleduj se po meni." Te besede so me strašno ujezile. Pograbila sem ga in ga s knjigo udarila po glavi. Strahko je pozabil izginiti, zato je omedlel. Stekla sem po vrč vode in jo zlila nanj. Mislila sem, da bo zaradi udarca s knjigo, ko se bo zbudil, kaj pametnejši. Pa sem se zmotila. Ko se je Strahko zbudil, je bil spet stari duh. Ves čas mi je nagajal. Začela sem mu pripovedovati, kako dober je bil poprej in kako lepo se je obnašal. Strahko se mi je smejal in me imel za neumno. Kmalu sem bila spet vesela, da je postal "normalen". Od takrat dalje Strahka vedno ponoči privežem na njegovo posteljo.

STRAHKO POSTANE RESNIČEN

Nekoč sem si zaželela, da bi Strahko postal resničen. Strahko mi je takoj ustregel. Šel je v svoj laboratorij, prelival tekočine in se z eno polil. Bil je zelo uspešen. Iz navadnega duha se je spremenil v dečka s skuštranimi rjavimi lasmi. Že naslednji dan je šel z mano v šolo. Predstavila sem ga prijateljicam in sošolkam. Ime sem mu dala Kristijan. Cel mesec je hodil z mano v šolo. Učiteljice in učitelji so ga na moč vzljubili. Ker pa je bil boljši učenec od mene, sem bila nanj ljubosumna. Nekoč sem šla celo v njegov laboratorij. Tam sem iskala tisto tekočino, s katero se je spremenil v Kristijana. Ko sem našla stekleničko s čudno tekočino, sem poiskala Kristijana. Polila sem ga s tekočino in mu rekla: "Naveličala sem se že, da si resničen." Kristijan se je spremenil v Strahka. Ni bil jezen... V šoli sem imela velike težave. Vsi so me spraševali, kje je Kristijan. Resnice nisem smela povedati. Izgovarjala sem se, da se je vrnil v svojo staro šolo in v svoj dom. Kmalu so na Kristijana pozabili, meni pa ni nikoli več prišlo na misel, da bi postal Strahko resničen.

S STRAHKOM NA PIKNIKU

Moj mali prijatelj Strahko je komaj čakal, da bo spet kaj ušpičil. To popoldne pa sem si zaželela "normalnega" prijatelja. Strahko mi je hitro predlagal: "Založi se s sladkarijami. Greva na piknik." Priznam, zelo me je presenetil. Toda predlog sem sprejela in s Strahkom in hrano, seveda, sva odšla v gozd. Ko sva prišla na jaso v gozdu, sva hrano položila po tleh. Ko sva pojedla, sem odšla po neki stezici in "stikala" za rožami. Ko sem se vrnila na jaso, Strahka tam ni bilo. "Najbrž je šel tudi on na sprehod," sem si mislila. Toda to ni bilo res. Strahko je nekaj "kuhal" in sicer za grmovjem. Tedaj je na jaso pritekel divji prašič. Hitro sem splezala na drevo. Tedaj pa sem zaslišala smeh. To je bil Strahko. Spremenil se je v divjega prašiča in me hudo prestrašil. Splezala sem z drevesa in si ogledala posledice. Imela sem raztrgane hlače in iz kolena mi je tekla kri. Očitajoče sem pogledala Strahka, ki je bil zelo resen, in odšla z jase. Pobral je ostanke piknika in hrane ter mi počasi sledil. Bilo mu je zelo žal. Doma me je dohitel in izjecljal nekaj podobnega opravičilu. Razumela sem njegovo žalost in kmalu sva bila spet prijatelja.

Sk 1
PREPROSTE

II 22403/1996/97

201509420, 1

COBISS ☐

KNJIŠNICA M. JARCA
ŠTUDIJSKI ODDIEL

Šolsko leto 1996/97 XXVII./1

PREPROSTE BESEDE

Mentorica: *Danica Zupan*

Uredil: *Jože Zupan*

Tehnično uredil in oblikoval: *Rupert Gole*

Tisk: Otisk Trebnje

Število izvodov 150

Trebnje
1996